

Aotearoa

Jean Diederer

©2013 Jean Diederer

Oorspronkelijke titel: Aotearoa – Jean Diederer

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789463187756

www.limburger/mijnboek.nl
www.mooilimburgswebshop.nl
www.koopmijnboek.nl/jeandiederer

Voor mijn kinderen, schoonkinderen, kleinkinderen.

1^e dag: Auckland

Na 26 uur vliegen en nog veel meer uren van huis zijn we gisterenavond laat om 23.55 uur plaatselijke tijd geland op Airport Auckland. We slapen de eerste nacht in een kamer in het Kiwi International Hotel dat vlakbij het vliegveld ligt. Na een snelle douche, om alle lichaamseigen transpiratievocht en geurtjes, de vieze vreemdelui's luchtjes uit de Boeing en vooral van de tussenstop in Kuala Loempoer en de vermoeidheid van de lange reis snel weg te spoelen, vielen we dicht naast elkaar als een blok in slaap, tot vanochtend 7 uur.

Om effe na half acht vraag ik aan de leuke NieuwZeelandse hotelreceptioniste – Claire is her name, hello John, welkom in New Zealand, did you sleep well? - waar de ontbijtzaal is en ze wijst naar de voorkant.

Rita en ik, altijd nieuwsgierig van aard, gaan natuurlijk aan het raam aan de voorkant zitten. Het is er niet druk en we kijken met een open mind naar buiten.

‘We zijn er Rita, eindelijk in Nieuw Zeeland, onze droomreis gaat beginnen!’ spreek ik de zo vaak gedroomde wens voor het eerst hier op Aotearoa bodem uit.

Ze glimlacht naar me en ik zie dat ze nog moe is van de lange reis.

‘Kijk eens naar buiten’ antwoordt Rita.

‘Waar?’

‘Daar aan de voorkant, recht voor je’ en ze wijst naar de overkant.

Ik zie een brede weg en een saai industrieterrein en pal tegenover ons hotel ligt een garagebedrijf. Op een groot bord staat ‘Pegasus Rental Cars New Zealand’ en op het bijhorende terrein zie ik over mijn eerste ontbijt heen, daar aan de andere kant van de wereldbol, een heleboel ‘Campers for Sale and Rent’.

Nondejuu, onze Apollo Volkswagen camper (RV zeggen ze hier), die ik al een jaar geleden geboekt en ook heel duur betaald heb, was dus geen goed idee van mij. Maar ja, ik wou toen ik boekte, reserveerde en betaalde op zeker varen.

‘Als ik vandaag, hiertegenover, nu op dit moment onze camper zou huren zouden we drie maanden langer kunnen blijven’, zeg ik tegen mijn vrouw.

Ik lach als een Hollandse boer die kiespijn heeft.

‘Zou het?’ vraagt ze nog steeds moe van de lange vliegreis.

‘We zullen dadelijk eens naar de overkant lopen’ antwoord ik pissig waarna ik in mijn zelf met jam en kaas gesmeerde, belegde snee brood bijt.

Ons avontuur hier begint met een forse, financiële, mijnerzijds prematuur georganiseerde rekenfout, die ik dus maar heel snel wil vergeten. Vroeger zou ik daar weken over doorkniezen. Maar hier, op vakantie, wil ik het snel vergeten, als het kan.

Om 9.00 uur al stappen we in de taxi die ons naar verhuurbedrijf Apollo Auckland brengt. Kiwi’s zijn relaxte mensen, heb ik tijdens het inlezen thuis al gelezen en vandaag zal ik het ook aan den lijve ervaren. Want om 15.00 uur p.m. pas neem ik de sleutels van de camper in ontvangst. Twee uur vertraging daarvan komen voor mijn rekening want ik had vanmiddag als eerste geconstateerd dat de banden kaal waren en Dave, de klantvriendelijke man van Apollo, die mij alle camperinstructies gegeven heeft, zorgde ervoor dat ik vier gloednieuwe banden op mijn RV campervan kreeg. Mooi, veilig.

Na inkoop van levensmiddelen, liters flessen bronwater, een heus Hollands Douwe Egberts koffiezetapparaat en twee opblaasbare campingluchtbedden en de door Rita geordonneerde Dimp en Stingose Lotion tegen de gehate ‘sandflies’ en tubes Teldane tegen wespen, alles ingekocht bij de Countdown ergens in Auckland Zuid, starten we om exactly 16.00 hours p.m. our first miles in our campervan.’

‘Wat is ons einddoel vandaag schat?’ vraag ik volkomen overbodig, want ik ken onze reisplanning van buiten.

Wil je mijn navigatieskills nu al testen? vraagt Rita een beetje achterdochtig. Ze kijkt in mijn hardcopy reisplanning die op haar schoot ligt.

‘We moeten naar Sandspit aan de Kawau Bay, naar een camping die Whangateau Holiday Park heet, het is maar 60 km rijden over de Highway 1, naar het noorden dus’

‘Baby, let’s go, I love you’ roep ik en ik start de dieselmotor.

‘Je rijdt aan de verkeerde kant!’ waarschuwt mijn immer liefhebbende echtgenote die bij uitzondering de komende 9 weken links naast me zal zitten.

‘We rijden gelukkig nog op de parkeerplaats, niemand merkt het’ zeg ik.

‘Ik heb liever dat je oplet’ maant mijn immer alerte vrouw Rita.

Ik rij van de Countdown parking af tegen de pijlen in maar wel aan de goeie linker kant. Vanaf nu is het 9 weken links rijden. Ik zit dus rechts en Rita links.

We moeten rechts af en ik zoek de pook van de richtingwijzer achter het stuur.
Hij blijkt verdwenen te zijn. Paniek maakt zich van mij meester.

Rita merkt het meteen en knikt hoofdschuddend.

‘Hij zit links Jean’

Wat zit links?

De richtingwijzerpook!

Ik vind hem met mijn linkerhand en besef nog net op tijd dat ik een grote bocht moet maken.

We zijn nu in South Auckland en dat betekent dat we helemaal door deze miljoenenstad heen moeten. We gaan immers noordwaarts. We slaan vandaag de stad over want over enkele dagen komen we hier weer terug en dan hebben we veel meer tijd.

In ‘no time’ rij ik door Auckland over een onbekende maar wel mooie highway en ik zie dat het een super moderne grote stad is.

Even later nemen we al de afslag bij het pittoreske stadje Puhoi.

‘Puhoi Historical Village’ staat op het witte met blauwe beletterde stadsbord.

Ik stop, stap uit en lees snel de tekst op het informatiebord dat langs de weg staat.

‘Puhoi, 1863, 83 Bohemians,

dus een aantal avontuurlijke Europeanen die hier in 1863 de eerste hectares bewoonbaar land gemaakt hebben door het gevaarlijke Kauriebos te kappen. Ze waren katholiek en bouwden hun mooie witte kerkje met het rode dak en hun village hier’

‘Ok, dat weten we! En nu heb ik zin in koffie’ zeg ik zeer gedecideerd en ik zie aan haar gezicht dat ze gaat instemmen.

‘Ik weet een goeie plek waar we heerlijke koffie krijgen’

‘Ik ook’ antwoordt Rita en ik zie aan haar lieve gezicht dat zij mij mijn ‘rooky-drivers-fault’ alweer vergeven heeft. Ik ben dankbaar dat ze al bijna 30 jaar mijn echtgenote is. Ze is altijd vergevingsgezind geweest. Dat was de afgelopen decennia helaas vaak nodig en ze heeft meer geduld met mij gehad dan de barmhartige SamaRITAan (zie je de rita) uit het oude testament.

Met in mijn gedachte de eerste interessante korte geschiedkundige informatie over het stadje Puhoi, lopen we hand aan hand het stadje binnen waar we de alom gelouterde heerlijke koffie in het nog meer bekende met de doodgewone

naam Café Puhoi in de Mainstreet drinken. Het is eigenlijk gewoon een café in de dorpstraat want het stadje is meer 'village' dan 'town'.

Een half uur later lopen we terug naar de camper. Rita maakt nog enkele leuke foto's van het witte houten kerkje met het rode golfplaten dak. Het is de Saint Peter en Paul's Church 1881.

19.00 uur: Vandaag heb ik 60 km aan de linker kant van de weg gereden, van Auckland naar Sandspit, dus noordwaarts. We staan op een mooie camping aan de Kawau Baai, in het stadje Sandspit, een hartstikke leuke kustplaats in de buurt van Walkworth, even ten noorden van Auckland, ergens aan de mooie oostkust van het noordereiland van Nieuw Zeeland.

Ik zit aan een hardhouten duurzame tuin-tafel-bank die naast mijn camper staat en ik wil mijn verslag van vandaag gaan typen. Onze camper staat pal aan de waterkant van de Kawau baai en ik voel het zout van het oceaانwater van de South Pacific Ocean bijna aan mijn voeten. Het is een raar gevoel dat wij vannacht maar twee meter van een immens grote oceaan slapen die in het verleden al heel wat tsunami's veroorzaakt heeft. Ik ben bang en benieuwd of we überhaupt wel wakker worden van een aardbeving hier. Onze vrienden Niek en Fieke, die in dit verre land jarenlang gewoond hebben, vertelden mij eens dat zij altijd een auto met een koffer vol met kleren en noodrantsoen in de garage hadden staan voor het noodgeval. Ik dus niet. Ik had vandaag al moeite de versnellingspook te vinden. Ik stapte aan de verkeerde kant van de auto in. Ik zie nu ook geen hoge bergen waar we desnoods heen kunnen vluchten als het water komt.

Rita maakt het avondeten. Ik bewonder de ruige rotsen langs de mooie kustlijn en zie in de verte een groot eiland. Dat eiland biedt ook geen echte bescherming tegen een hoge tsunami, denk ik.

We hebben vandaag langs de highway genoten van heel veel kleuren, van prachtige bermen met volle struiken, met blauwe en rode bloesem, glooiende groene weilanden, soms met en dan weer zonder koeien, daarachter de bekende Hobbits-heuvels, die als groene hoogbollige puisten het land versierden, ook heel veel bossen. Ik heb nog geen internet hier en ik druk op opslaan want ik wil deze eerste mail later aan onze kinderen, digitaal zoef, in een luttele splitsecond om de aarde heen sturen. Denise en Marc, Michiel en Maud, jullie zullen natuurlijk veel nieuwsgieriger zijn naar Rita's mooie foto's dan naar mijn reisverhalen.

Ze roept dat het eten klaar is. Weemoedig sta ik op en pak twee volle borden aan die ze me aanreikt.

2^e dag: Kawau eiland

Anderhalf uur geleden nog wandelden wij door het aardige stadje Sandspit aan de Kawau Baai.

Om 10.55 uur worden Rita en ik afgezet op de enige (een korte witte) steiger van Kawau Island. Wat meteen opvalt is een prachtig, wit glad gestucadoord, groot Mansion House. Het enige huis op dit kleine eiland, slechts enkele tientallen meters verwijderd van waar wij een paar minuten geleden uit de boot stapten, pal naast een groener dan groen grasveld, dat het begin is van een exotische tuin, terwijl midden op dat groene grasveldlaken een oude, wijze, enorme boom staat, die - dat fantaseer ik nu - model heeft gestaan voor de heilige boom uit Avatar, die mijn aandacht trekt. Ik loop naar hem toe, streel zijn enorme stam en kijk om waar Rita is. Ik zie haar niet en een klem gevoel bekruipt mij.

Normaliter zijn alle eilanden eentonig gelijk. Ik hoef niet te wennen aan hun solitaire omstandigheden. Het is altijd hetzelfde: een boot erheen, een steiger, een korte kade, het strand en dan voel je meteen het eenzame karakter van het van ieders hut en mug afgezonderde eilanden-met-mensen-leven. Hier dus niet. Hier woont geen mens meer en wordt mijn nieuwsgierigheid onmiddellijk getriggerd door het imposante gebouw, de immense boom, de tuin en het bos dat erachter ligt. Ik voel een mystieke aantrekkingskracht, een kracht die in mij groeit. Daarom wil ik wandelen, kilometers ver. Bovendien ben ik erg ongeduldig, ik denk van zoveel moois, dat hier op dit eiland aanwezig is en grotendeels nog onbekend voor ons is, dat meteen dus alle energie in mij los maakt.

Ik zie haar. Ze maakt foto's van de fantastische 'Avatar' boom terwijl ik op het bord dat naast het mansionhouse staat een wandelroute uitzoek. We besluiten de route naar de vervallen kopermijn te doen.

Ik lees op een folder dat het eiland begin 19^e eeuw door een NieuwZeelandse (eigenlijk toen nog Engelse) 'count' gekocht is voor slechts 'one pound' van de toenmalige Engelse 'King George' en deze rijke graaf, die in Auckland notaris was, heeft er zijn weekendverblijf gebouwd, een prachtig herenhuis op een ultiem mooie plek.

De wandelroute naar de vervallen kopermijn is afwisselend, matig tot zwaar, op en af, soms klauterend en dan weer op de rem down, langs steile rotsen die

er aan zeekust liggen, door het bos, eerst door die prachtige tuin met de enorme boom, die ik nooit meer vergeten zal, her en der een verre blik over de zee, soms zie ik ook het vasteland van Nieuw Zeeland, over hobbelige paden, door een bos van palmen, bananenbomen, sparren en rode dennen, redwood trees noemen ze deze prachtige grote bomen, mooie roodbloemige struiken die ons vol bewondering doen stilstaan, dikke vetplanten die als boosaardige heksen in een sprookjesbos mij angst inboezemen. Tjonge, wat een ervaring en dit is pas onze eerste echte wandeling hier!

Aangekomen bij de kopermijn drinken we water uit onze veldflessen bij de vervallen kopermijnoven en de hoge deels vervallen schoorsteen. De rotsen zijn blauw, metaalachtig, bruin, zwart, geel, groen en ik concludeer zonder enige scientific knowledge dat ze koperhoudend zijn. De slimme notaris moet geweten hebben dat het eiland 'a very rich man' van hem zou maken en ik betwijfel of hij de Engelse koning toen, dus ruim tweehonderd jaar geleden, eerlijk verteld heeft van de waardevolle rijkdom aan grondstoffen die hij vast en zeker hier in deze koperrijke bodem moet hebben ontdekt. Maar je had toen nog geen smartphone, whatsapp of internet, bedenk ik me nu. Handige zakenman dus maar dat zijn alle Nieuw Zeelanders, denk ik. Al deze nieuwe ervaringen geven mij daar ter plekke bij de vervallen kopermijn enige juridische mijmeringen over dwaling, oplichting, misbruik van omstandigheden, bedrog. Ik ga Queen Elisabeth meteen bellen als ik weer thuis ben. Ze kan vanuit Buckingham Palace in London de verkoop meteen vernietigen als ze nog wil.

We waren vanochtend om 9.00 uur al in Sandspit, een leuk stadje, een kleine kustplaats met heel veel mooie bungalow-achtige huizen, een haventje en een prachtig uitzicht over de Kawaubaai. Ik overdrijf niet maar het is voor mij liefde op het eerste gezicht. Wat een ongelooflijk mooie plek om te wonen en te werken. Wonen aan een exotische baai in het rustige Sandspit, werken in het rijke, moderne, nabije Auckland. Ik droomde ervan tijdens mijn tweede nacht in mijn RV, campervan.

De tocht op de boot terug naar Sandspit die late namiddag duurt natuurlijk ook ongeveer een uur en we varen weer langs de hoge steile typische groene kust, met her en der een prachtig huis op de meest onmogelijke plaats gebouwd. We zien hoog daarboven tegen de rotsen gebouwd een villa met een lift ervoor van

zeker 100 meter, naar een op het kleine privé strand aangelegde steiger. Als dit de enige aanvoerroute van 'the Lady of the House' is, is het zeker geen levensloopbestendige woning, denk ik zo. Prachtige boten en schepen met kleurrijke zeilen varen aan alle kanten langs ons. Dit is pas het begin van onze lange vakantie hier. Ongelofelijk. 'Awsome'.

Om effe na vier uur 's middags start ik op de parkeerplaats aan de kust onze campervan, een Volkswagen Crafter, two berth, 'das Auto', 7.10 meter lang, kenteken ERL-751. Deze info heb ik dagelijks nodig op de campings die we aangaan en even later rijden we verder naar het noorden, weer over de highway 1, ditmaal naar het stadje Russell aan de Bay of Islands.

Het weer is werkelijk fantastisch hier, ik kijk naar de lucht die helder en open is, we rijden onder een blauwe wolkenloze hemel, we hebben de hele tijd de neiging om te stoppen om van het schitterende uitzicht langs de oostkust te genieten.

Na de stad Whangarai besluiten we een slingerende, bergachtige en prachtige weg weer vlak langs de oostkust, nog steeds noordwaarts, te nemen. Dus rij ik van de highway 1 af. We komen zo langs de Tutukaka baai en Sandybay. Dit is een flink stuk om maar we krijgen waar voor ons geld. Diep beneden ons zien we baaien, de turkooise zee en hagelwitte stranden. Links van ons het binnenland met weilanden, groene hobbitheuvels, zwarte bergen, waarover soms witte markante solitaire grote wolken zeilen.

Bij Hikurangi schiet ik weer de highway 1 op. Even later neem ik de geplande Old Russell Road, een 62 kilometers lange omweg, weer langs de oostkust. We zien Helena Bay, Aokura baai en andere voor mij onbekende nieuwe baaien, exotisch, opvallend steeds zonder mensen, verlaten dus, geen auto's, alleen rust en natuur. Voor mij is het best moeilijk om steeds weer te blijven opletten op deze gevaarlijke, in hoogte variërende, slingerende kustweg en zo rijden we rustig richting het stadje Russell aan de Bay of Islands.

Vandaag heb ik bijna 200 km gereden. Volgens planning moest ik maar 100 kilometer maar wat maakt het uit. We hebben alle tijd en de planning is maar een planning. Misschien gooi ik hem wel in de prullenbak maar nu nog niet.

Om 20.00 uur arriveren we bij Orongo Bay Holiday Camping, drie kilometer van het stadje Russell, onze 2^e camping aan de mooie oostelijke oceaan.

Mansion house op Kawau island

3^e dag: UraPukaPuka

In het centrum van Russell staat de oudste boom van Nieuw Zeeland, the Morton bay fig tree, een vijgenboom van doorsnee 4 meter en als ik me goed herinner is deze 'opa-boom' meer dan driehonderd jaar oud. Het verhaal op het bordje dat ervoor staat klopt natuurlijk niet want de beroemde Kauries, de oerbomen die 60 meter hoog zijn, zijn al ruim 2000 jaar oud.

Hoe ik dit alles weet?

Om 8.30 uur staan Rita en ik voor de Morton bay fig tree en lees ik wat op dat informatiebord staat. Of ik heb misschien de woorden 'de oudst geplante boom' over het hoofd gezien. Deze vijgenboom is door een kolonist geïmporteerd en daar geplant rond 1700.

Stel je dus voor: '1700, a wooden English ship', na een reis van maanden over zee, scheurbuik en disenterie ontstaan tijdens de lange reis op zee, driehonderd uitgemergelde mannen, een bonkige en tandeloze zeeman komt aan land met een pot en een stekkie van een lief vijgenboompje, hij plantte het stekje hier

Vandaag 'at time 8:30 a.m.' staan Rita en Jean voor diezelfde boom en ik herdenk de zeeman-met-het-hart-op-de-goede-plek-voor-het-vijgenboompje.

Al om 9.00 uur stappen wij in de haven van Russell op een gele catamaranboot voor een tocht door de Bay of Islands, een baai met 150 exotische eilanden. We varen snel de haven uit en gaan ver de zee op naar de beroemde 'The hole in the rock'. De oceaan (the Pacific) is 'too rough today' om door 'the hole in the rock' te varen. Jammer.

De vaart duurt van 9.00 tot 11.30 uur. Al na tien minuten zwemmen tientallen dolfijnen naast onze boot. Ze voeren een prachtige show op, speciaal voor Rita en mij, ze springen hoog op om zich te laten fotograferen of schieten als torpedo's onder onze boot door.

Om 11.30 uur worden we afgezet op UruPukaPuka Island. Het eiland oogt als een groene geaccenteerde golfbaan. Het is een prachtig eiland met hoge groene heuvels, honderden schapen, kleine baaien met witte stranden, steile hoge rotsen, wandelpaden direct aan zee en ook over de hoge kam van het eiland, met magnifieke vergezichten naar andere exotische eilanden in 'the Bay of Islands'. We staan stil voor een klein voor ons verboden Maorie kerkhof, het

is Maorie heilige grond dat wij eerbiedigen. Bij dit eiland met de prachtige naam UraPukaPuka is de ontdekkingsreiziger Thomas Cook in de 17^e eeuw voor anker gegaan. Hij ontdekte toen dit nieuwe land, noemde het Nieuw Zeeland en plantte de Engelse vlag voor 'his Majesty the English King'.

'Do you like our country?' vraagt de treeplank-hulpvaardige-jongeman van dezelfde boot die ons terugbrengt.

'UruPukaPuka island is really gorgeous. We have been walking all day, it's beautifull!' antwoord ik oprecht.

'Did you go to paradise bay?' repliceert de jongeman met lang blond haar, blauwe ogen en een gebruind gezicht een volgende vraag.

Ik wist bij God niet waar dat was, volgens mij is alles hier in Aotearoa paradijselijk.

Toen ik op de boot terug naar het vasteland de UruPukaPuka Island Walking Map nog eens goed bestudeerde, zag ik dat we op het witte strand van de paradijsbaai geweest waren. Ik heb het hemelse gevoel daar natuurlijk meteen gevoeld. Ik zat op het strand met Rita en zij voelde het ook meteen. Ik heb vandaag dus over een hemels strand gewandeld. Rita gaat normaliter nooit het strand op of de zoute zee in. Ze haat zand tussen haar tenen en ook het zoutwater maar hier op paradise bay liep ze vanmiddag tot aan haar knieën met een 'paradise feeling' het warme zeewater in. Zo snel verandert ons leven hier.

We hebben vandaag heerlijk gewandeld over de prachtige 'tracks' van dit walhalla-eiland, waar overigens niemand woont en behalve de 25 medetoeristen op de boot, zijn we de hele dag niemand tegengekomen, noch de duivel, noch goedhartige engelen, wel een paar honderd schapen van vermoedelijk een oud Engels ras. Ik hoop toch zeer dat in het echte nirwana wat meer mensen verblijven dan in dit paradise hier.

Ik ga jullie nu al verklappen dat ik in dit hemelse land alleen op het noorder eiland zou willen leven, werken in Auckland, wonen in Sandspit aan de Kawau Bay, in een bungalow ergens dicht bij de baai en met een grote boot, met zeil, zodat ik in het weekend naar UruPukaPuka eiland of de moderne stad Auckland kan zeilen. Every weekend shopping with Rita, fishing with friends, sailing with my children, walking and tracking on UraPukaPuka. Het is hier echt een hof van Eden, een paradijs op aarde.

's Avonds hebben Rita en ik heerlijk gedineerd op de veranda van het Russell's zeer dure Duke of Malborough Hotel Restaurant dat de oudste alcohol-ontheffing in Nieuw Zeeland heeft. (vergunning sinds 1827!)

Lekker maar ook duur, dus erg kostbaar, buiten op een mooi houten eikenplanken of kaurieplanken terras, vlakbij het St. Jean kerkje en de oude vijgenboom.

We zijn pas een paar dagen in Aotearoa en van mijn hele reisplanning heb ik al heel wat mooie plekken overgeslagen, maar wat maakt het uit. We vinden elke dag, minuut en elke kilometer hier weer nieuwe verrassende spotjes in dit godsamme mooie relaxte land aan de andere kant van de wereldbol.

Ik ga vanavond inderdaad de Lannoo Reisgids, de ANWB Reisnavigator en ook mijn eigen reisplanning in de prullenbak gooien.

Morton bay figtree in Russell

UraPukaPuka island in the bay of islands

4^e dag: Doubtless baai

Dit wordt onze vierde dag in dit godsamme verschrikkelijk mooie land.

Als het Armageddon vandaag uitbarst, als de gevreesde man met de zwarte cape vandaag voor me staat, de grote baas vanavond het laatste oordeel uitspreekt over ons godvrezende gepeupel, dan wil ik op UraPukaPuka eiland sterven. Op die gouden puist in de paradijselijk baai en ik weet zeker dat op dat mooie eiland de poort naar het andere universum zal worden geopend. De geheime poort is nu nog dicht en ik heb ijdele hoop dat het nog niet te laat voor mij is, dat ik nog heel veel jaren mag boeten voor alle fouten die ik de afgelopen 50 jaar gemaakt heb. Maar als de ultieme clementie van hem mij onverhoopt op het allerlaatste moment toch geweigerd wordt, wil ik op dat mooie eiland in alle eenzaamheid diepbeschaamd het eindige voor de eeuwigheid inruilen.

Godsamme! Wat was dat gisteren een mooie wandeling op een onvergetelijk mooi eiland met een hemelse naam: UraPukaPuka. Het betekent mooie gouden bult in het Maorie.

Het is vandaag overigens een nationale feestdag in Nieuw Zeeland. Een belangrijke historische dag. Op 6 februari 1840 werd het vredesverdrag van Waitangi tussen de Engelse kolonisten (ongeveer 1000 mannen) en de Maorie's (ongeveer 100.000 krijgers) getekend in Waitangi dus, toen een stadje, nu een flinke stad, iets ten noorden van Auckland. De consequentie van die handtekening is dat de Maories al bijna tweehonderd jaar op hun heilige gronden wonen en geen cent belasting hoeven te betalen en dat is weer tegen het zere been van de 'Engelse' hardwerkende Kiwi's. Maar ja, ik kom hier niet om de antropologische, culturele en politieke problemen van het land op te lossen. Rita en ik zijn hier om te genieten, om ons te vergapen aan de schoonheid van de natuur en de dieren, de voor ons nog onbekende flora en fauna, de vriendelijkheid van de Nieuw Zeelanders, om nieuwe avonturen mee te maken.

Het Waitangi National Reserve hebben we vandaag overgeslagen omdat we al te veel gestopt, 'gepanoramaat' en gewandeld hebben. Time isn't endless. Vanmorgen zijn we, na het ledigen van de eerste tank vuilwater en het chemisch toilet, om 9.30 uur vertrokken, weer naar het noorden via de Highway 10.

Eerst van Russell met het veer overgestoken naar Paihai. Het haventje van Russell ademde een serene rust en er was niet veel activiteit. Ik zag wel enkele mooie boten die stil op het rimpelloze grijze water dreven onder een dik wolkenveld dat als een gewichtsloze kluwe witte watten vredig aarde en zee toedekte. Fog! Fuck. Geen panorama.

We rijden van Paihai naar de enkele kilometers verder gelegen Haruru Falls. Het blijkt een kleine waterval te zijn die niks voorstelt, ze ligt gelukkig naast de highway.

Dus weer snel terug naar highway 10 en even later we rijden weer naar het noorden en voor Kaeo slaan we rechtsaf naar de oostkust, rijden we over de Matauri bay road, een slingerende kustweg langs mooie baaien. Dit betekent forse hoogteverschillen overwinnen, vaak terugschakelen naar de first gear, omhoog, maar ook omlaag op de motor in de twee bijpompend afremmend bochtend naar beneden, voorzichtig up and down. Meestal zit ik vlak boven het ravijn en omdat ik diegene ben die rij heb ik gelukkig geen tijd om omlaag te kijken. Ik moet op de weg letten!

Rita zit links naast me te genieten van alle prachtige panorama's, die zowel links omhoog als rechts omlaag het venijn halen uit de gevaarlijke bochten met diepe afgronden.

We rijden hier links op de weg, een 'must do' in Nieuw Zeeland (☺). Nog altijd naar het noorden. Er kan dus niks gebeuren met mijn liefhebbende zeer goed navigerende echtgenote.

Deze noorderlijke kustweg is prachtig, met outlooks over kleurrijke binnenlandse heuvels, blauwe baaien en witte stranden. We passeren kleine dorpjes waar mensen langs de oostkust leven en werken. Alles heet hier overigens 'town'. Links van ons zien we inlands hoog beboste heuvels met duizend verschillende kleuren groen waar markante hoge varens boven uit steken, waarachter het in hoogte variërende land zich blijft uitstrekken, tientallen kilometers lang, waarin heel veel bange Hobbits zich vast en zeker verschuilen, droom ik. Rechts zien we de Matauri baai. Daar ergens ligt het wrak van de Rainbow Warrior van Greenpeace.

Dan volgt de Whangaroa baai, daarna de Tauranga baai en weer voor dezelfde stad Kaeo gaan we terug de highway 10 op.

Na 40 kilometers highway nemen we weer een andere oostelijke kustweg, ditmaal langs de Taupo baai. Het schiet zo niet echt op. Maar mooi en snel zijn contradictio in terminis.

Weer terug naar de highway 10 en even later rijden we langs de Doubtless baai naar Karikari peninsula (een schiereiland) waar de volgende camping ligt, genaamd Whatuwiwi Top 10 Holiday Park.

Wat een prachtige Maorie naam, Whatuwiwi, zeg ik tegen Rita, zonder de betekenis te kennen. Rita weet het natuurlijk ook niet.

We vragen het straks, zegt ze.

Op het schiereiland wordt het land opeens vlakker, de bomen schaarser.

We hebben vandaag besloten indien mogelijk alleen top-10-campings te nemen en kopen daarom aan de balie van deze camping een 'discount-top-ten-membercard' zodat we op elke top 10 camping en ook na de oversteek naar het Zuidereiland (over drie weken) telkens 10 procent korting krijgen.

Maar overigens, dit zal mijn eerste foute beslissing op dit continent blijken te zijn, want alweer kort na vandaag switchen we naar Kiwi campings, omdat die beter, schoner en nog goedkoper zijn.

Overigens, het panorama over de Doubtless baai, bij camping Whatuwiwi, zittend voor mijn camper daar, in een luie stoel, met Rita naast me en een kop door haar gemaakte verse heerlijke koffie, is op mijn netvlies gebrand en ook in mijn geheugen gebeiteld. For ever and ever! Een mooie lieve vrouw naast me, heerlijke mok koffie, stralende zon, windstil, speechless, serene rust, een strand onder een heldere blauwe hemel. Doubtless aan de Doubtless bay.

Maar om 17.30 uur ontstaat plotseling een chemisch electrisch proces in mijn brains en op het moment dat ik het gevoel heb dat mijn inwendige accu leeg is geraakt waardoor mijn oogleden te zwaar worden, zegt de stem van Rita:

Gaan we nog wandelen Jean?

Ik kan mijn sportieve vrouw niet teleurstellen, zeker niet al de vierde dag hier maar ik probeer het toch.

Een klein tukkie, kan dat?

Nee Jean, we gaan wandelen, een uurtje, beweging doet je goed. Ga je nu niet aangewennen elke avond om half zes een dutje te doen. Kom we gaan langs het strand wandelen.

Mak en gedwee, zoals al jaren, dienstbaar aan huwelijk en gezin, loop ik mee en bereiken we Tokerau beach. Nu zie ik het voor het eerst in mijn leven

helemaal echt goed. Het intense groen, blauw en wit. Het land achter me is groener dan groen, de zee blauwer dan blauw en de lucht witter dan wit, kleuren van intense schoonheid, mooier dan ik ooit ervaren heb. De beweging op het strand, honderden meeuwen die zich niks van ons aantrekken, een in eeuwige evolutie verdwaald, verliefd Dutch echtpaar, man en vrouw, twee studerende kinderen thuis. Ik voel wat ik voel.

Om 21.00 uur die avond zijn we pas terug van de lange wandeling en gaan we onmiddellijk naar bed. Het is koud in onze campervan. Rita kruipt dicht tegen me aan en samen kijken we uit over de mooiste baai van de wereld, zien we de zwarte lijn van het strand smaller worden, horen we hoe de South Pacific Ocean de vloed en zeewater naar Doubtless Bay brengt.

Ik droom die nacht van haar, van Doubtless Bay, een eng verhaal, dat ik eigenlijk niet in dit positieve boek behoort te schrijven. In mijn droom heb ik besloten niet meer terug te gaan naar Holland, dat ik hier blijf, werkend als knecht op een boerenbedrijf ergens in de buurt, ik loop buiten tussen de koeien, het is winter hier, ik sta te melken buiten in een open schuurachtige oplegger die achter mijn vrachtauto hangt. Ik voel plotseling een schok en ik val ervan af en zie de vrachtauto weggrijden, een mooie melkkoe zit achter het stuur, ze heeft een naambordje om haar nek hangen, Rita, number 50 is in haar linker oor getatoeëerd. De andere koeien staan op de oplegger, ze steken allemaal tegelijk hun lange tong uit en lachen me uit. Ik ren maar haal haar niet meer in en ik loop dagen te zoeken naar haar, naar haar nummer, nummer 50. Ik bereik een onbekend strand, daar aangekomen leef ik nog jaren als een soort Robinson Crusoe, aan de Motikahakaha baai onder de palmbomen en maak ik een rieten hut. Mijn droom krijgt helaas geen happy end. Ze kwam nooit meer terug. Ik stierf als PeeJee heel veel jaren later op het Motikahakaha strand daar eenzaam en alleen.

Badend in mijn eigen zweet, bang en verward, schrik ik wakker. Eb heeft alweer een nieuw breed glad strand gemaakt. De ochtendzon schijnt op haar lieve gezicht, Rita slaapt nog. Ik sta op. Ik maak koffie voor haar.

Northland, het noordoostelijke deel van Nieuw Zeeland, dus ten noorden van Auckland tot aan de peninsula van Cape Reinga is werkelijk schitterend mooi. Ik begrijp nu waarom er zoveel havens en boten zijn. De Kiwi's zijn echte watermensen. Nondeju, ik kan niet wachten om de rest van dit mooie land te zien.

Doubtles bay

5^e dag: Cape Reinga

Rita is douchen en ik zit heel vroeg op een houten tuinbank van de camping die naast mijn camper staat en geniet van Doubtless bay. In mijn rechterhand dampst een mok koffie. Mijn groene poloshirt en dito kleurige short passen precies bij de kleuren van de zee en campinggras.

Ik raadpleeg mijn eigen reisplanning. Naast me ligt ook de Kiwi-road-map. Ik loop met mijn rechter wijsvinger over de wegen. Vandaag staat gepland een rit van ongeveer 120 km (dat is enkele reis) naar Cape Reinga, het meest noordelijke puntje van New Zealand.

Na het lekkere ontbijt dat genuttigd wordt aan dezelfde tuinbank vertrekken we om 9.00 uur, weer vroeg vandaag. We rijden kort daarna al door het prachtige landschap, along high hills with huge green meadows, ditmaal geen bossen maar enorm veel weilanden. Zowel links en rechts bewonderen we regelmatig als we weer hoog over de kam van een brede langgerekte heuvel rijden de beide oceanen. Links de Tasman Zee, rechts The Pacific Ocean. De aantrekkingskracht om een korte stop te maken wordt vanzelf sterker naarmate we hoger boven zeeniveau rijden. Effe stoppen dus om foto's te maken.

Soms zie ik solitair een prachtig landhuis met een groener dan groen gazon eromheen, met een bruin geverfde houten omheining eromheen die honderden meters kaarsrecht staat. Maar ik zie nergens mensen. Wel duizenden koeien en schapen. Dit is het gebied van de mega-veehouderijen. Na dertig kilometers buigen we even af naar Ninety Miles Beach, maar deze toeristische alombekende beach is voor ons in elk geval niet bijzonder, eigenlijk hetzelfde als elk Hollandse strand en jullie weten dat Rita en ik geen strandmensen zijn. Echt wit is Ninety Miles Beach niet. Ze is ook geen ninety miles lang. Ik geloof maar 60 km, een beetje dirty, maar toen ik er vanochtend overheen liep, best wel indrukwekkend. Voor mij mag elke toerist naar Ninety Miles Beach gaan maar het is zeker geen 'Must To Do' in Aotearoa.

Vlak voordat we het echte noorderlijke schiereiland oprijden, direct na de stad Waiharara, stop ik bij een groot meer, lake Waiparera, waar duizenden zwarte zwanen vredig ronddobberen. Toen ik er vanavond op de terugweg weer

stopte om nog eens te genieten van deze prachtige vogels waren ze heel merkwaardig allemaal verdwenen. Ik weet niet waarom.

Aan het eind van deze lange rit noordwaarts krijgen we iets te zien wat elke toerist nooit meer zal vergeten, een apotheose die zich heel langzaam kilometers van te voren opbouwde, alsof dit land begrijpt dat Rita en ik geen plotselinge hartkloppingen mogen krijgen van alle mooie dingen hier. Het begint met een dynamisch klim, over een groene duin, eigenlijk geen duin maar toch een soort begroeide duin, waar de poort van het Te Pahi Recreation Reserve staat, de laatste kilometers, een volstrekt verkeerde naam, het is zeker geen recreatie maar een verdomd zware opgave voor de dieselmotor van mijn camper. We stappen uit op de parkeerplaats en lopen naar de laatste duin die voor de vuurtoren ligt. Daar op die hoge duin bij de vuurtoren van Cape Reinga overviel ons een onvergetelijke verrassing. We staan op het hoogste punt en zien de mooie vuurtoren en daarachter een enorme branding, ver op zee! De twee oceanen die bij Cape Reinga tegen elkaar aan botsen, hoge golven klotsen links en rechts op elkaar, door al dat gebeuk zien we een kilometers lange brede branding midden op zee. De Abel Tasman Zee en the Pacific Ocean beuken daar werkelijk frontaal op elkaar, ze maken 24 hours seven days forse ruzie met elkaar. Ik zie het en ik hoor het kilometers ver op zee.

De laatste hoge heuvel aan deze noordkaap van Nieuw Zeeland en haar grandioze stranden zijn fel gekleurd van honderden kleuren groen, met prachtige planten en heel veel lage dichte begroeiingen. Veel Hebussen en hei. Werkelijk fenomenaal mooi. Een kleurenpracht. We hebben er maar kort gewandeld en mooie foto's gemaakt van de wit-rode vuurtoren want we moeten vandaag ook nog terug.

We staan daar bij een bord met wandelingen. Tapotupotu baai is 2,5 uur heen en terug. Dat halen we niet vandaag. Dat is te ver. In de diepte zien we haar witte strand liggen. Het oefent een magische aantrekkingskracht op ons uit maar we weten dat we dat vandaag niet kunnen halen. Hier in de desolate natuur overnachten is too risky. Dat doen we niet. Bij Cape Reinga woont niemand, staat geen enkel huis, winkel, niets dan de mooie vuurtoren, is geen enkele camping in de buurt. Ik heb afgelopen nacht al eng gedroomd.

We nemen een veilig besluit en gaan weer terug naar het zuiden, eerst weer 100 km over de Peninsula zelf en daarna midden door het Northland heen, via Kaitaia naar Kaikohe over de highway 1, naar een Camping langs de highway 12. Het is nog een lange zware rit vandaag die uiteindelijk 's avonds laat beloond wordt. Het blijkt een heel gezellige kleine camping te zijn genaamd Rawene Holidaypark in Rawene aan de Hokianga Harbour, een diepe baai, eigenlijk een groot meer landinwaarts, nauw verbonden met de westkust. In het Maori betekent 'Ra' zon en 'Wene' stad, dus Rawene betekent zonnestad. Het weer is er heerlijk.

Omdat we op de terugweg in Northland de weg kwijt waren, heb ik 's avonds nog met echte Maori's in een Maori dorp gesproken. Het zijn erg vriendelijke mensen die goed Engels spreken. En ze zijn gewiekste zakenlui. Mijn dieseltank was bijna leeg, het was donker en de navigator gaf aan dat we nog best ver moesten naar Rawene. Ik liep midden in het Maorie dorp een soort gemeenschapshuis binnen, een oud patronaat. Er was een bruiloft aan de gang. Ik hoorde het feest al buiten. Aan de bar zaten enkele kleine donkere Maorie mannen en ik vroeg in mijn beste Engels waar ik kon tanken.

Nowhere sir, there are no gasoline stations here, where do you have to go?
To Rawene sir, zei ik.

Then you have a problem Sir. The bridge is under construction and the ferry is already out of duty. You have to drive back over the 1 to Kaikohe and there you have to take the highway 12 back to the west coast.

Ik stond er vertwijfeld bij en bekeek mijn Kiwi-road-map. Dit betekende een lange omweg en mijn tank was bijna leeg.

Hij zag mijn vertwijfeling.

Maybe we can help you sir.

Een jonge man springt op en blijft zeker vijf minuten weg. Hij komt terug in zijn zwarte feestelijke strakke galakostuum, wit hemd met vlinder en in zijn hand droeg hij een 10 liter jerrycan vol diesel.

You can buy this, he says.

What is de price? vraag ik hem.

50 dollar sir.

De afzetter, denk ik, maar ik moet wel. Ik betaal en hij helpt mij in zijn elegante strakke pak met het omgieten in de autotank.

Rita en ik hebben vandaag geheel democratisch en noodzakelijkerwijs samen besloten vanaf nu elke dag vakantieregel 1 onvoorwaardelijk te gaan toe passen.

Vakantie-regel 1 luidt: *als de dieseltank half vol is, stoppen en helemaal vol tanken!*

Vandaag hebben we heel veel (om)gereden door het warme, vochtige, dunbevolkte en imponerende kustlandschap van het meest noordelijke gebied van Aotearoa. De meeste toeristen doen dit niet omdat het zo ver omrijden is. Maar wij hebben het vandaag wel gedaan en de branding midden op de oceaan was indrukwekkend. We hebben helaas moeten overslaan het Houhora Heads en ook het reusachtig museum van de familie Wagner met 50.000 voorwerpen. We hebben dus ook de Katipo spin, een zeer giftige spin, in het museum gemist. Wie weet, komen we het diertje nog echt in het wild tegen.

Ik spreek op de camping vanavond laat met andere campers die het allemaal in één dag doen maar dan is het wel de hele weg doorracen. Voet op de plank en gaan met die banaan. Rita en ik houden daar niet van. Als je de honderden foto's van vandaag, die Rita zorgvuldig maakte, bekijkt, bewondert, geniet, begrijp je waarom we zo vaak gestopt zijn. Om ons weer iedere keer te vergapen aan de mooie natuur hier.

We reden vanochtend noordwaarts, toch wel tamelijk lang achter een boer in een dure Range Rover, de niet-gepoetste-al-maanden-dus-zeer-smerige-jeep trok een klein karretje waarin een wit-zwartgekleurd of zwart-witgekleurd half volgroeid nog niet slachtrijp nieuwsgierig varken stond en ik vroeg me af waar die boer heen ging. We hebben geen enkel huis, boerderij, varkenshok meer gezien vandaag. Ik vraag me af waar de boer met het varken gebleven is. Misschien is hij met het dier op Ninety Miles Beach gaan wandelen.